

Ubegribeligt nok optoges Artiklen uden mindste Bemærkning af Bladets kvindelige Redaktion, som dog i næste Nummer gav Plads for en Indsenders Modartikel. Hermed skulde man nu synes, at et Kvindeblad maatte være færdig med Dagbogsforfatteren. Men nej! Første Marts møder denne Forfatter i „Hvad vi vil“ med et lignende Postulat.

Denne Gang er det dog ikke direkte Kvinden, det gaar ud over, men nærmest den syndige „Johan“ i Skikkelse af en naiv Præstemand, der, fordi han har en talrig Børneflokk, beskyldes for at føre et mere usædeligt Liv end en ung Mand, der fra Toppen af en Sporvogn, fortroligt nikker til en „tvivlsomt udseende“ Dame, og samtidigt vedgaar, at den Slags Bekendtskaber nu er „hans Lyst“. Den syndige Præst faar saa læst og paaskrevet, fordi han hengiver sig til den langt mere „samfundsfarlige“ Letfærdighed at have mange Børn i sit Ægteskab.

Hr. Pontoppidan synes at sympatisere med den unge Mand, og man maa derfor antage det for hans Mening, at et Ægteskab, der medfører en talrig Børneflokk, er mere usædeligt end en løs Forbindelse, der bestaar i Samliv med en tvivlsom og som oftest udannet Kvinde, for hvem man ingen Agtelse nærer, medens Ægteskabssamlivet føres med et Menneske, sammen med hvilket en Mand kan arbejde i Fællesskab og Trofasthed paa de fleste Omraader, og med hvem han i Forening kan danne et Hjem, bygge et skærmende Tag, hvorunder de Unge kan opvoxe, og som kan være et velsignet Midtpunkt for de mange, der søger enten Arbejde eller Hvile og Opmuntring i de Forhold, som opstaar, hvor et ordnet og vedvarende Familieliv finder Sted.

Hvori ligger da Usædeligheden under disse Forhold?

Deri, mener Hr. Pontoppidans unge Mand, at der ofte i et saadant Hjem fødes og opvoxer flere Børn, end Forældrene med Lethed kan forsørge og anbringe i Livet.

Det ser efter dette ud, som om der menes, at de uægte Børn, der fremgaar af løse Forbindelser, der træder ind i Livet ved en letsindig Moder, en som oftest ukendt og ligegyldig Fader og voxer op uden Hjem eller Tilhold, er heldigere stillet, end de Børn, der opvoxer mellem mange Søsken i et tarveligt, fattigt, men lovligt Hjem.

Disse Stakler maa efter Hr. Pontoppidans Skøn blive langt mere „samfundsfarlige“ end de uægte Børn og end de mange